

Avioni v zraku zdaj dnevno brnijo,  
trdnjava se ruši fašista, brlog,  
zavezniki naši z bliskom hitijo,  
raduje trpeče se ljudstvo naokrog.

Naj žarki svobode razgrinjajo svet,  
Tito naj vodja bo naš domovin',  
ne pustimo sovragu te zemlje nam vzet',  
v borbi le vztrajaj, Slovenec ti sin.

Železna so vrata pred nami, okovi,  
ovir ne poznamo danes več, mej,  
naša armada s tanki, topovi,  
prodira in ruši se fašizem naprej.

Iskali svobodo, ki bliža se zdaj,  
puško na ramo pa stopajmo v boj,  
se bliža cvetoče pomladi nam raj,  
za slovanski borimo se danes obstoj.

Veselje, zavednost naj v srcu ti klije,  
misli so moje iz dneva v dan,  
ura fašistom zadnja že bije,  
s pogumom v borbo naprej partizan.

Ko sonce svobode sijalo bo, sreče,  
ne bodeš Slovenec nikol več tlačan,  
po rekah, potokih kri borcev zdaj teče,  
že zginja z zemlje nam kruti tiran.

Oj, pridi svoboda, ki vsak jo želi,  
kdor danes z zavestjo se zanjo bujuje,  
na čelu pa Tito nam vodja si ti,  
naj s tabo ves narod nekoč se raduje.

*Lojze Hafner-Živko*

### **Moj dom**

Tam k' te polje žitno obdaja,  
kjer živiš, ko sredi raja,  
na koncu Trnja, te vasi,  
požgan moj dom, zdaj več ga ni.

Zakaj moj dom je tu požgan,  
oče moj, da v grob je djan,  
to vedel človek bode vsak,  
ki z nami v borbi je enak.

Kaj storil oče moj je blagi,  
ki počiva v zemlji dragi,  
ki v gomil' počiva mrtev,  
poštenjak — nedolžna žrtev.

Krivca tega bo zločina  
opisala zgodovina,  
Rešek Janez on se piše,  
sorodnik, sosed naše hiše.

Šestnajstega aprila šlapa  
se privlekel je v gestapo,  
hlapec on je zdaj fašistov,  
vođnik belih je gardistov.

Je organiziral domačine,  
še dva brata iz družine,  
možje, fantje — naši Kranjci  
zdaj z njim' so moški švabobranci.

Ustrelil drugi dan mi očeta  
ta zverina je prokleta,  
se počutil je vesel,  
ko dom spravil je v pepel.

Kje si mati moja ti?  
Srce te videti želi.  
Na Bavarsko te preselili,  
tako družino razkropili.

Za svobodo tu trpiš,  
z nami vred se tu boriš,  
s tabo Julka, Lojzka, Tinka,  
imaš pri seb' tud' Luka sinka.

Le vesela bodi mati,  
saj svoboda je pred vrati,  
dala hčerko si, sinove,  
fašizmu kopljejo grobove.

Osem tvojih nas je zbranih,  
vsi za Tita v partizanih,  
da fašizem odgnal' bi krvolok,  
dala osem si otrok.

Očeta pa vzel je meč,  
ga videli ne bomo več,  
mati, vrni se nazaj  
v preljubi svoj domači kraj.

Saj skor' se bomo skupaj zbrali,  
eden družga spraševali,  
kje si bil skoz to trpljenje,  
da golo odnesel si življenje.

Vojna kmalu bo minila,  
ne traja dolgo huda sila,  
zavezniki, mi Slovani,  
pod enim geslom bomo zbrani.

Švaba padel bo v prepad,  
navili ga od spred', od zad',  
bo srečen ves slovenski rod,  
po zlat' prelepi tej svobod'.

V boj pojdimo zdaj vsi, vse,  
fašizem naj prepad požre,  
plevela naj ne ima pšenica,  
naj vlada narod, z njim pravica.

*Lojze Hafner-Živko*

### **Moj mitraljez**

Kako negiben si in mrk  
tu v zasedi,  
ko čakamo ob cesti beli,  
ves z vejami zastrt.  
Saj le si stroj,  
brez mene nič  
in vendar sem te gledal, ne enkrat,  
kako oživiš.  
Ko zarjoveš, zabučiš,  
kot da povelja nam deliš,  
vsi ubogamo tvoj trdi glas,  
ti vodi, goni v borbo nas.  
Iz cevi bruhaš ogenj, smrt,

izbiraš žrtve iz sovražnih vrst.  
Saj nisi ti, sem jaz — mi vsi,  
ni svinec, kar iz gobca ti hrumi,  
le naše maščevanje, gnev, ki tu mori.  
Môri, smej se in vihraj!  
Za rafalom žanje naj rafal.  
Kako ti lep je glas:  
ta-ra-ta-ta-ta-ta...  
Kako se krohotaš  
in ves si živ — srce imaš!

Končan je boj...  
Mi v rokah spet si ves hladan,  
le mrtvo jeklo — stroj.

*Boris Globočnik-Damjan*